

Kristne missionærer: - Kræft i Israel?

Af pastor Kai Kjær-Hansen, Jerusalem.

Fra Knesset, Israels Parlaments talerstol, lød det i begyndelsen af december 1977: »De kristne missionærer er kræft i nationens legeme«. Det skete under førstebehandlingen af et lovforslag, som ville begrænse den kristne missionsaktivitet her i landet. Selv om lovforslaget, som blev vedtaget den 27. december 1977, ikke i sin ordlyd nævner hverken ordet *kristen* eller *mission*, er hele den israelske presse enig i at kalde den nye lov »anti-missionsloven«. I den officielle forklaring, der ledsagede lovforslaget ved den første behandling, er det ikke til at tage fejl af, hvem loven sigter til, og hvem den vil ramme. Her tales der om *missionsorganisationer*, hvilket kun kan betyde *kristne missioner* og kirker. De anklages for at bruge mange midler til at fange sjæle. De tilskynder jøder til at emigrere fra Israel. De er aktive i Israels hær og forsøger at få soldater til at desertere fra deres enheder. Disse anklager er hørt før. Fra tid til anden har anti-missionsorganisationer og politiske ledere fra de religiøse partier fremført dem. Som regel uden at fremlægge beviser. De kristne kirker og kirkesamfund har kraftigt taget afstand fra disse beskyldninger. Den, der har en lille smule kendskab til, hvad f.eks. evangelisk kristendom er, vil have svært ved at tro, at nogle evangeliske kristne vil »købe« nogen til at blive kristen. Også undersøgelser, som er blevet foretaget af kompetente jøder, har vist, at anklagerne er ubegrundede. Alligevel er de fortsat, og nu altså også hørt i det israelske parlament.

Loven lyder:

»Den, som giver eller lover at give penge, hvad der svarer til penge eller et andet gode i den hensigt at overtale en person til at forandre sin religion, eller i den hensigt at overtale en person til at forsøge at forandre en andens religion, hans dom vil blive 5 års fængsel eller en bøde på 50.000 IL«.

I lovens anden del tales der tilsvarende om, at den, der modtager penge eller et andet

Afstemning i Knesset
(ældre billede)

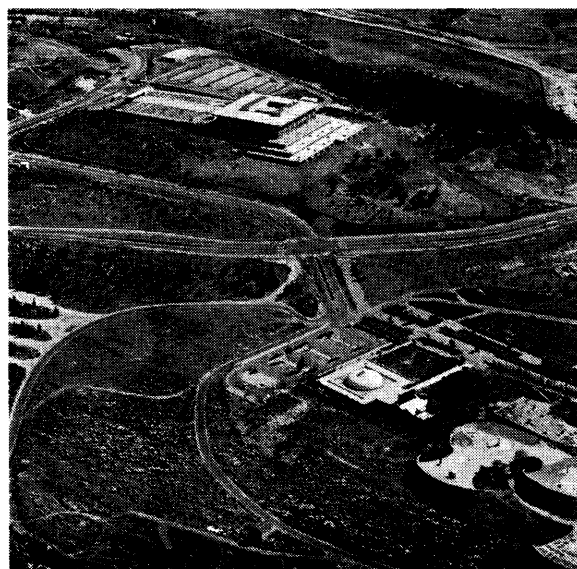
gode til gengæld for et løfte om at forandre sin religion eller for at forsøge at forandre en andens religion, kan få op til 3 års fængsel eller en bøde på 30.000 IL.

Efter lovens vedtagelse, er der fra politisk side gjort forsøg på at bagatellisere loven. Det er blevet fremført, at de kristne kirker, som ikke benytter sig af penge eller andre lokkemidler

14 2/4 - 1978
i forsøg på at omvende andre, intet har at frygte. Alligevel har både kristne, men også nogle jødiske grupper svært ved at bagatellisere loven.

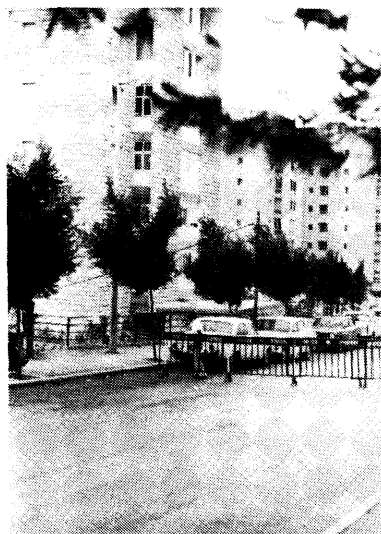
Anti-missionsloven griber ind i det enkelte menneskes frihed til at vælge sin religion. Med loven er Menneskerettigheds-erklæringen, som Israel har tilsluttet sig, blevet truet.

Loven skelner desuden ikke mellem uhæderlige missionsmidler og ægte kærlighedsyttringer. Hvis f.eks. en menighed giver hjælp til rejseudgifter i forbindelse med deltagelse i kristne gudstjenester eller henter kirkegængere på sabbaten og dermed giver sådanne en »biltur«, kunne dette opfattes som »et gode«, som loven rammer. I det hele taget er loven løs i sine formuleringer. Alt kan så at sige puttes ind i udtrykket »et gode«. Uanset hvordan man vil administrere den vedtagne lov, kan det frygtes, at ekstremistiske, religiøse kræfter vil føle sig dækket ind i deres trusselaktioner imod familier og enkeltpersoner, som føler sig draget af den kristne tro. Dette er der også mange eksempler på tidligere, men aldrig før har der været politisk opbakning i Knesset for en sådan lov. Selv om loven kan synes harmløs, da ingen kristne kirker vil

I baggrunden ligger Knesset. I forgrunden Israels Museum med den karakteristiske kuppel

»bestikke« nogen til at blive kristen samtidig med, at loven også gør det til en overtrædelse, at bestikke nogen til at konvertere til jødedommen, er den alvorlig nok. Ingen tror i virkeligheden på, at nogen, hverken jøder eller kristne, vil gå i kamp mod de goder, som den israelske stat giver f.eks. i forbindelse med immigration til Israel. I debatten er det blevet hævdet, at Jewish Agency, som administrerer immigrationsspørgsmålet, efter den nye lov gør sig skyldig i at bruge materielle goder for at få folk til at omvende sig til jødedommen. I et blandet ægteskab - er det blevet hævdet - hvor moderen er ikke-jøde, fortælles det til immigranter, at hun må omvende sig for at være kvalificeret til alle rettigheder. - Jødiske religiøse institutioner yder også materiel hjælp for at få med-jøder til at forandre livsstil. Noget sådant rammes imidlertid ikke af loven, men er stadigvæk tilladt. Ligeledes er det tilladt kristne at sende penge til jødiske institutioner. Først og sidst er det den kristne kirkes diakonale tjeneste og individuelle kristnes mere eller mindre spontane kærligheds-

Den ortodokse jødedom sætter sit præg på Israel. Her en sabbatsspærring i et nyt kvarter, Givat Mordechay, i Jerusalem

ytringer, som den nye lov angriber. Tidligere har diakonien haft en relativ lav profil på grund af frygt for anklager for bestikkelse. Skønt man har svært ved at tænke sig det, kan det at række en hjælpende hånd til en nødlidende jøde i Israel, blive opfattet som et »gode«, hvorved både modtageren og giveren kan rammes. Også selv om loven ikke vil blive benyttet i et sådant eksempel, er det rammende, hvad en TV-anmelder i den engelsksprogede avis Jerusalem Post skrev efter en TV-høring om dette emne: »Desværre... pletter denne skamfulde lov stadig lovbogen«.

Efter denne lov er det ikke blevet lettere at argumentere for, at f.eks. russiske jøder burde have bedre kår og større frihed, end de faktisk har. Ligeledes skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, hvordan den jødiske verden ville reagere, hvis der i Danmark blev vedtaget en tilsvarende lov, som i *intention* var rettet imod den jødiske minoritetsgruppe.

Det er for tidligt at udtale sig om, hvad fremtiden med denne nye lov vil bringe. Stadigvæk håber mange, både kristne og jøder, at denne lov vil blive forandret meget hurtigt. Andre, deriblandt lovens bagmænd, håber, at dette blot er begyndelsen. Klart har Rabbi Abramowitz, lovens fader, udtalt, at han håber, at det i fremtiden bliver muligt at få vedtaget en lovgivning, som bandlyser *al* kristen propaganda.

Dette sker også i dagens Israel! Man kan faktisk kun håbe, at der meget snart vil blive en sag om disse spørgsmål. Måske kan nogle i Knesset så vågne op. Svært er det at tro, at alle dets medlemmer egentlig er fuldt klar over, hvad loven betyder. Selv om loven fik omkring 95% opbakning ved den endelige afstemning,

glimrede omkring 2/3 af Knessets medlemmer ved deres fravær.

Og den kristne minoritet var ikke blevet hørt!

Hvordan finder man Gud?

Du finder ham ikke i dit eget bryst. Hvis du undersøger dig selv, vil du opdage, at dit sind er et pulterkammer, hvor en mængde sager er stuvet sammen; men Gud er der ikke. - Du finder ham heller ikke ved at se dig om i verden. Javel, vi kan se hans fodspor og hans hånd derude, hvis vi bruger vore øjne ret. Men der er andre fodspor end Guds, og snavsede hænder har tilsmudset det hele. Tegn står imod tegn, og det, vi trænger allerhårdest til at få svar på, kan vi ikke finde, selv om vi fordyber os i naturens skønhed en forårsdag.

Hvordan finder man Gud? - Det kommer an på, hvorfor du spørger. Er det kun et diskussionsemne, der skal behandles, får du ikke svar. Men er der lidenskab i din spørgen, fordi du forstår, at du må have dit regnskab gjort op, mens det er tid, og du må have klarhed over, om du kan få et urokkeligt fundament under din tilværelse, og om der er stærkere kræfter end alt det, der vil spolere og formørke dit liv, da er du inde under løftet: Bed, og du skal få! Søg, og du skal finde!

Hvordan finder man Gud? - Du finder ham, hvis du vil inklade dig med Jesus Kristus. Vi vil ikke bedrage hinanden; for vi taler om det vigtigste spørgsmål af alle. Men du må være klar over, at der ikke er anden vej end denne. Alle andre veje ender blindt. Jesus Kristus er Guds vej ned til os - og vor vej ind til Gud. Den eneste. Ubetinget den eneste.

Kai Jensen.